A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (negyedik tanács)

2016. június 29.*

„Európai Uniós védjegy — Felszólalási eljárás — A GROUP Company TOURISM & TRAVEL európai uniós ábrás védjegy bejelentése — A GROUP Company TOURISM & TRAVEL nem lajstromozott korábbi nemzeti ábrás védjegyek — Viszonylagos kizáró ok — A nemzeti jog alkalmazása — A 207/2009/EK rendelet 8. cikkének (4) bekezdése — A nemzeti jog tartalmát alátámasztó bizonyítékok — A 2868/95/EK rendelet 19. szabálya (2) bekezdésének d) pontja — A fellebbezési tanács előtt benyújtott bizonyítékok figyelembevételének hiánya — A fellebbezési tanács mérlegelési jogköre — A 207/2009 rendelet 76. cikkének (2) bekezdése”

A T-567/14. sz. ügyben,

a **Group OOD** (székhelye: Szófia [Bulgária], képviselik: D. Dragiev és A. Andreev ügyvédek)

felperesnek

az **Európai Unió Szellemi Tulajdoni Hivatala (EUIPO)** (képviselik: A. Folliard-Monguiral, P. Ivanov és D. Botis, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

a másik fél az EUIPO fellebbezési tanácsa előtti eljárásban, beavatkozó fél a Törvényszék előtti eljárásban:

Kosta Iliev (lakóhelye: Szófia, képviseli: S. Ganeva ügyvéd),

az EUIPO negyedik fellebbezési tanácsának 2014. június 2-án a Group és K. Iliev közötti felszólalási eljárással kapcsolatban hozott határozatával (R 1587/2013-4. sz. ügy) szemben benyújtott keresete tárgyában,

A TÖRVÉNYSZÉK (negyedik tanács),

tagjai: M. Prek elnök, I. Labucka (előadó) és V. Kreuschitz bírák,

hivatalvezető: M. Marescaux tanácsos,

tekintettel a Törvényszék Hivatalához 2014. augusztus 1-jén benyújtott keresetlevélre,

tekintettel az EUIPO-nak a Törvényszék Hivatalához 2014. november 11-én benyújtott válaszbeadványára,

tekintettel a beavatkozónak a Törvényszék Hivatalához 2014. november 7-én benyújtott válaszbeadványára,

* *Az eljárás nyelve: bolgár.

tekintettel a Törvényszék Hivatalához 2015. február 25-én benyújtott válaszra,

a 2016. január 15-i tárgyalást követően,

meghozta a következő

Ítéletet

A jogvita előzményei

1 2012. február 13-án a beavatkozó, Kosta Iliev, európai uniós védjegy lajstromozása iránti kérelmet nyújtott be az Európai Unió Szellemi Tulajdoni Hivatala (EUIPO) előtt az európai uniós védjegyről szóló, 2009. február 26-i 207/2009/EK tanácsi rendelet (HL 2009. L 78., 1. o.) alapján.

2 A lajstromoztatni kívánt védjegy a következő ábrás megjelölés volt:

3 A végjegybejelentéssel érintett áruk különösen a védjegyekkel ellátható termékek és szolgáltatások nemzetközi osztályozására vonatkozó, 1957. június 15-i, felülvizsgált és módosított Nizzai Megállapodás szerinti 35., 39. és 43. osztályba tartoznak.

4 Az európai uniós védjegybejelentést a *Közösségi Védjegyértesítő* 2012. április 16-i 72/2012. számában hirdették meg.

5 2012. július 11-én a felperes Group OOD a 207/2009 rendelet 41. cikke alapján felszólalást terjesztett elő összességében a bejelentett védjegy a lajstromozásával szemben.

6 Felszólalása alátámasztásául a felperes az alábbi, Bulgáriában, a Cseh Köztársaságban, Magyarországon, Lengyelországban és Szlovákiában a 39. osztályba tartozó szolgáltatások tekintetében használt, nem lajstromozott ábrás védjegyre hivatkozott:

7 A felperes a felszólalási kérelemben előadta, hogy a nem lajstromozott védjegyet 2003 óta használja autóbuszos szállítási tevékenység tekintetében Bulgáriában, a Cseh Köztársaságban, Magyarországon és Szlovákiában. A felperes azt állítja, hogy kormányengedéllyel menetrendszerinti autóbuszjáratot üzemeltetett Szófia (Bulgária) és Prága (Cseh Köztársaság) között, és felszólalása alátámasztásául számos dokumentumot benyújtott.

8 2013. június 14-i határozatával a felszólalási osztály elutasította a felperes felszólalását, és elmarasztalta őt a költségekben. A felszólalási osztály megállapította különösen, hogy a felperes nem nyújtott pontosítást, sem bizonyítékot az alkalmazandó nemzeti jog tekintetében, amelyre álláspontját alapozza, és amelynek értelmében a bejelentett védjegyet az érintett tagállamokban be lehetett volna tiltani.

9 2013. augusztus 16-án a felperes a 207/2009 rendelet 58–64. cikke alapján fellebbezést nyújtott be a felszólalási osztály határozata ellen az EUIPO-hoz.

10 2014. június 2-i határozatával (a továbbiakban: megtámadott határozat) az EUIPO negyedik fellebbezési tanácsa elutasította a fellebbezést. E fellebbezési tanács lényegében úgy ítélte meg, hogy a felperes a felszólalási eljárás folyamán nem nyújtott be az alkalmazandó nemzeti jog megjelölésére vonatkozó bizonyítékot. A fellebbezési tanács emlékeztetett arra, hogy a felperes köteles bemutatni és bizonyítani, hogy a felszólalási kérelmében hivatkozott tagállamokban fennáll a nem lajstromozott védjegyek oltalma és az ezen alapuló, a későbbi védjegy törlésére vagy használatának megtiltására vonatkozó jog. A fellebbezési tanács szerint a felperesnek arra vonatkozó kötelezettsége is fennállt továbbá, hogy az EUIPO-t tájékoztassa az alkalmazandó jogi rendelkezésekről, hogy az EUIPO értékelhesse az e rendelkezések által előírt különös feltételeket.

11 Különösen ami a hivatkozott, nem lajstromozott bolgár védjegyet illeti, a fellebbezési tanács úgy ítélte meg, hogy az európai uniós védjegyről szóló 40/94/EK tanácsi rendelet végrehajtásáról szóló, 1995. december 13-i 2868/95/EK bizottsági rendelet (HL 1995. L 303., 1. o.) 19. cikkének (2) bekezdésében előírt feltételek nem teljesültek, mivel a felperes által a felszólalási eljárás során benyújtott dokumentumok semmilyen hivatkozást nem tartalmaztak a bolgár jogra. Ami a fellebbezés indokainak bemutatásában szereplő, három jogi rendelkezésre történő hivatkozást illeti, a fellebbezési tanács úgy ítélte meg, hogy azok megkésettek voltak, tekintve, hogy a jogalapokat előírás szerint a felszólalási eljárás során megadott határidőn belül kell megjelölni. A kifogások jogalapjainak meghatározása nem halasztható el a fellebbezési szakaszig.

12 Ami kifejezetten a bolgár Zakon za markite i gueografskite oznachenija (a védjegyekről és földrajzi jelzésekről szóló törvény) 12. cikkének (6) bekezdését illeti, amelyre a felperes 2016. augusztus 16-i fellebbezésének indokolásában utalt, a fellebbezési tanács megállapította, hogy a felperes kizárólag e törvény 12. cikke (1) bekezdésének szövegét idézte, anélkül, hogy benyújtotta volna az eredeti bolgár változatot vagy bizonyította volna, hogy az említett szöveg hivatalos és hiteles forrásból származik. A fellebbezési tanács továbbá emlékeztetett arra, hogy amint az kitűnik az EUIPO előtti eljárásokra vonatkozó iránymutatások mellékletét képező „[a 207/2009 rendelet] 8. cikkének (4) bekezdése értelmében »korábbi jogoknak« minősülő nemzeti jogok” című táblázatból, a nem lajstromozott védjegyek Bulgáriában csak azzal a feltétellel állnak oltalom alatt, hogy közismertek, és a jelen ügyben a felperes a korábbi védjegy közismertségére sosem hivatkozott.

13 Mindenesetre a fellebbezési tanács szerint a 207/2009 rendelet 76. cikkének (2) bekezdése a jelen ügyben nem alkalmazható, mivel néhány nemzeti rendelkezés puszta idézése a forrás pontos megjelölése és e rendelkezések hivatalos szövegének benyújtása nélkül nem minősülhet e cikk értelmében tényeknek és bizonyítékoknak.

A felek kérelmei

14 A felperes azt kéri, hogy a Törvényszék:

– helyezze hatályon kívül a megtámadott határozatot;

– az EUIPO-t és a beavatkozót kötelezze a költségek viselésére.

15 Az EUIPO és a beavatkozó azt kéri, hogy a Törvényszék:

– utasítsa el keresetet;

– a felperest kötelezze a költségek viselésére.

A jogkérdésről

Az első alkalommal a Törvényszék előtt benyújtott bizonyítékok elfogadhatóságáról

16 A keresetlevél 29. pontjában a felperes kérelemmel fordult a Törvényszékhez az általa előterjesztett bizonyítékok hivatalból való vizsgálata iránt, ideértve a keresetlevélhez csatolt kiegészítő bizonyítékokat is.

17 Az EUIPO úgy véli, hogy a bolgár, cseh, magyar és szlovák nemzeti jogokra vonatkozó bizonyítékok (a keresetlevél A 12 melléklete) olyan új bizonyítékoknak tekinthetők, amelyek nem mutatnak kapcsolatot a már előterjesztett bizonyítékokkal, és amelyeket a Törvényszéknek nem kell figyelembe vennie.

18 Ami az Administrativen sad Sofia-grad (szófiai közigazgatási bíróság, Bulgária) 2014. május 12-i 3170. sz. határozatát illeti (a keresetlevél A 13 melléklete), az EUIPO arra hivatkozik, hogy e határozat, mivel azt a megtámadott határozat kihirdetését követően nyújtották be, nincs kapcsolatban a jelen ügy tárgyával, következésképpen nem releváns.

19 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a Törvényszékhez a 207/2009 rendelet 65. cikke alapján benyújtott kereset az EUIPO fellebbezési tanácsa határozatai jogszerűségének vizsgálatára irányul. Következésképpen a Törvényszéknek nem feladata, hogy újból megvizsgálja a tényállást azoknak a bizonyítékoknak a fényében, amelyeket első ízben terjesztettek elé (2008. november 19-i Rautaruukki

kontra OHIM [RAUTARUUKKI] ítélet, T-269/06, nem tették közzé, EU:T:2008:512, 20. pont; 2010. június 25-i MIP Metro kontra OHIM – CBT Comunicación Multimedia [Metromeet] ítélet, T-407/08, EU:T:2010:256, 16. pont).

20 Vitathatatlan, amint az az ítélkezési gyakorlatból következik, hogy sem a feleket, sem magát a Törvényszéket nem lehet akadályozni abban, hogy azon nemzeti jog értelmezése során, amelyre mint a jelen esetben is, az Európai Unió jogszabályai hivatkoznak (lásd az alábbi 26. pontot), a nemzeti jog, a nemzeti ítélkezési gyakorlat vagy a nemzeti jogelmélet elemeiből merítsenek, hiszen nem arról van szó, hogy azt rónák fel a fellebbezési tanácsnak, hogy nem vett figyelembe valamely nemzeti ítéletben szereplő ténybeli elemeket, hanem arról, hogy bizonyos ítéletekre vagy jogelméleti tanokra hivatkoznak egy olyan jogalap alátámasztásaként, amelyet arra alapítottak, hogy a fellebbezési tanács tévesen alkalmazta a nemzeti jog valamely rendelkezését (2015. október 28-i Rot Front kontra OHIM – Rakhat [Маска] ítélet, T-96/13, EU:T:2015:813, 15. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Ugyanakkor a keresetlevél A 12 mellékletében szereplő nemzeti jogszabályi rendelkezések nem olyan nemzeti jogszabályi szövegek, amelyekből a Törvényszék a hivatkozott ítélkezési gyakorlat alapján a nemzeti jog értelmezése során meríthet, hanem a 2868/95 rendelet 19. cikke (2) bekezdésének d) pontja értelmében az alkalmazandó nemzeti jog tartalmát alátámasztó bizonyítékok (lásd ebben az értelemben: 2014. december 11-i CEDC International kontra OHIM – Underberg [Egy üvegben elhelyezett fűszál formája] ítélet, T-235/12, EU:T:2014:1058, 24. pont).

21 Ilyen körülmények között a keresetlevél A 12 mellékletében szereplő, a fenti 17. pontban említett dokumentumokat, amelyeket a felperes nem az igazgatási eljárás keretében nyújtott be, elfogadhatatlanoknak kell nyilvánítani. Pontosítani szükséges tehát, hogy a jogszerűségi felülvizsgálatot kizárólag az igazgatási eljárás során közölt és az EUIPO ügyiratai között szereplő bizonyítékok fényében kell végezni (2014. július 15-i Łaszkiewicz kontra OHIM – Capital Safety Group EMEA [PROTEKT] ítélet, T-576/12, nem tették közzé, EU:T:2014:667, 25. pont).

22 A Törvényszék ugyanezért nem veheti figyelembe a válaszban szereplő bolgár szabályozás alkalmazási feltételeire vonatkozó információkat. A válasz ugyanis az alkalmazandó bolgár törvényre vonatkozó olyan információkat tartalmaz, amelyeket az EUIPO előtti igazgatási eljárás során nem terjesztettek elő.

23 Ami a keresetlevél A 13 mellékletét illeti, amely az Administrativen sad Sofia-grad (szófiai közigazgatási bíróság) 2014. május 12-i határozatát tartalmazza, azt elfogadhatónak kell nyilvánítani. E határozat ugyanis korábban született a megtámadott határozat elfogadásának időpontjánál, de később, mint hogy a felperes benyújtotta volna utolsó beadványát a fellebbezési tanácshoz, és – tekintettel az említet határozat elfogadása és a megtámadott határozat elfogadása között eltelt rövid időre – nem zárható ki, hogy a felperes nem szerezhetett tudomást az említett határozatról a megtámadott határozat elfogadását megelőzően.

Az ügy érdeméről

24 A felperes keresete alátámasztásául három jogalapra hivatkozik, amelyek közül az elsőt a 207/2009 rendelet 76. cikke (1) bekezdésének megsértésére, a másodikat az említett rendelet 76. cikke (2) bekezdésének megsértésére, a harmadikat pedig ugyanezen rendelet 8. cikke (4) bekezdésének megsértésére alapítja.

25 Mivel a felperes által jogalapjainak keretében hivatkozott érvek megegyeznek, a Törvényszék célszerűnek tartja azokat együttesen vizsgálni.

26 A 207/2009 rendelet 8. cikkének (4) bekezdése értelmében a védjegytől eltérő bármely megjelölés alapján felszólalás nyújtható be valamely európai uniós lajstromozásával szemben, ha az adott megjelölés együttesen teljesíti az alábbi négy feltételt: a kereskedelmi fogalomban használják; nem

csupán helyi jelentőségű; a kérdéses megjelöléshez fűződő jogokat az uniós jognak vagy azon tagállam jogának megfelelően szerezték meg, ahol a megjelöléseket az európai uniós védjegybejelentés bejelentési napjánál korábban használták, és végül e megjelölés biztosítja jogosultjának azt jogot, hogy a későbbi védjegy használatát megtiltsa (2016. január 21-i BR IP Holder kontra OHIM – Greyleg Investments [HOKEY POKEY] ítélet, T-62/14, EU:T:2016:23, 19. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Ezek kumulatív feltételek. Ennek megfelelően, ha valamely védjegy nem felel meg a fenti feltételek valamelyikének, a 207/2009 rendelet 8. cikkének (4) bekezdése értelmében vett lajstromozatlan védjegyen, illetve a kereskedelmi forgalomban használt más megjelölésen alapuló felszólalás nem lehet eredményes (2009. június 30-i Danjaq kontra OHIM – Mission Productions [Dr. No] ítélet T-435/05, EBHT, EU:T:2009:226, 35. pont).

27 Az első két feltétel, vagyis a hivatkozott megjelölés használatára és annak – a helyi jelentőségűt meghaladó – mértékére vonatkozó feltétel magából a 207/2009 rendelet 8. cikke (4) bekezdésének a szövegéből következik, következésképpen azokat az uniós jogra tekintettel kell értelmezni. A 207/2009 rendelet tehát a megjelölések használata és jelentősége tekintetében egységes szabványokat állít fel, amelyek megfelelnek az e rendelet által bevezetett rendszer alapját képező elveknek (2009. március 24-i Moreira da Fonseca kontra OHIM – General Óptica [GENERAL OPTICA] ítélet, T-318/06–T-321/06, EU:T:2009:77, 33. pont).

28 Ugyanakkor a „ha – az irányadó tagállami jogszabályok szerint” kifejezésből következik, hogy az ezt követően a 207/2009 rendelet 8. cikke (4) bekezdésének a) és b) pontjában felsorolt két másik feltétel a rendelet által előírt olyan feltételeknek tekinthető, amelyeket, az előbbiekkel ellentétben, a hivatkozott megjelölés tekintetében irányadó jog által meghatározott szempontokra tekintettel kell értékelni. Ezen, a hivatkozott megjelölés tekintetében irányadó jogra történő utalás teljességgel indokolt, tekintettel arra, hogy a 207/2009 rendelet elismeri annak lehetőségét, hogy az európai uniós védjegyrendszeren kívüli megjelölésekre hivatkozni lehessen valamely közösségi védjeggyel szemben. Következésképpen kizárólag a hivatkozott megjelölés tekintetében irányadó jog alapján állapítható meg, hogy e megjelölés korábbi-e, mint a közösségi védjegy, és ez indokolhatja-e a későbbi védjegy használatának megtiltását (2009. március 24-i GENERAL OPTICA ítélet, T-318/06–T-321/06, EU:T:2009:77, 34. pont). A 40/94 rendelet 74. cikke (1) bekezdésének megfelelően az e feltétel teljesülésére vonatkozó bizonyítási kötelezettség a felszólalót terheli az EUIPO előtt (2011. március 29-i Anheuser-Busch kontra Budějovický Budvar ítélet, C-96/09 P, EU:C:2011:189, 189. pont).

29 A 207/2009 rendelet 8. cikke (4) bekezdésének b) pontja értelmében figyelembe kell venni többek között a felszólalás alátámasztására hivatkozott nemzeti szabályozást és az érintett tagállamban hozott bírósági határozatokat. Ennek alapján a felszólalónak kell bizonyítania azt, hogy a szóban forgó megjelölés a hivatkozott tagállam jogának a hatálya alá tartozik, és hogy megtilthatja a későbbi védjegy használatát (2011. március 29-i Anheuser-Busch kontra Budějovický Budvar ítélet, C-96/09 P, EU:C:2011:189, 190. pont).

Az alkalmazandó nemzeti jog bizonyítására vonatkozó kötelezettségről

30 A felperes azt állítja, hogy a fellebbezési tanácsnak meg kellett volna állapítania, hogy a védjegyekről és földrajzi jelzésekről szóló törvény 12. cikkének (6) bekezdésén felül mely nemzeti rendelkezések alkalmazandók.

31 Az EUIPO úgy véli, hogy a fellebbezési tanács helytállóan helyezte a hangsúlyt a 2868/95 rendelet 19. szabályában előírt azon kötelezettség megsértésére, amelynek értelmében, ha a felszólalás alapja a rendelet 8. cikke (4) bekezdése szerinti korábbi jog, a felszólalónak bizonyítania kell az illető jog megszerzését, folyamatos fennállását és oltalmi hatályát. E kötelezettség megsértése azzal jár, hogy a 2868/95 rendelet 20. szabályának (1) bekezdése értelmében a felszólalást elutasítják mint megalapozatlant.

32 A 2868/95 rendelet 74. cikkének (19) bekezdése értelmében:

„(1) A[z EUIPO] lehetőséget ad a felszólalónak, hogy benyújtsa a felszólalása alátámasztására szolgáló tényeket, bizonyítékokat és érveket, vagy kiegészítse a 15. szabály (3) bekezdése alapján benyújtott bármely tényt, bizonyítékot vagy érvet az általa megadott határidőn belül, amely legalább 2 hónap attól a naptól kezdve, amelyen a felszólalási eljárást megkezdettnek tekintik a 18. szabály (1) bekezdésével összhangban.

(2) Az (1) bekezdésben említett határidőn belül a felszólaló benyújtja a korábbi védjegye vagy joga létezésének, érvényességének és az oltalom terjedelmének bizonyítékát, valamint a felszólalásra való jogosultságát igazoló bizonyítékot. A felszólaló különösen az alábbi bizonyítékokat nyújtja be:

[…]

d) ha a felszólalás alapja a rendelet 8. cikke (4) bekezdése szerinti korábbi jog, az illető jog megszerzésének, folyamatos fennállásának és oltalmi hatályának bizonyítéka;

[…]

(3) Az (1) és (2) bekezdésben említett tájékoztatás és bizonyítékok nyelve az eljárás nyelve, vagy fordítást mellékelnek. A fordítást az eredeti dokumentum benyújtására rendelkezésre álló határidőn belül nyújtják be.

(4) A[z EUIPO] nem veszi figyelembe az írásbeli beadványokat vagy dokumentumokat, illetve azok azon részét, amelyeket nem nyújtottak be, vagy nem fordítottak le az eljárási nyelvre a[z EUIPO] által megállapított határidőn belül.”

33 Vagyis a 2868/95 rendelet 19. szabálya (2) bekezdésének d) pontja nem csak azt a terhet rója a felszólalóra, hogy az EUIPO elé terjessze azokat a bizonyítékokat, amelyek igazolják, hogy fennállnak az általa alkalmazni kért nemzeti jogszabály által ahhoz megkövetelt feltételek, hogy valamely korábbi jog alapján megtilthassa az európai uniós védjegy használatát, hanem azt is, hogy az EUIPO elé terjessze azokat a bizonyítékokat is, amelyek alátámasztják e jogszabályok tartalmát (lásd ebben az értelemben: 2015. október 28-i Macka ítélet, T-96/13, EU:T:2015:813, 30. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

34 Ebből kifolyólag pontosan a felperesre mint felszólalóra hárul a nemzeti jogszabályok tartalmát alátámasztó bizonyítékoknak az EUIPO előtt történő benyújtása. Következésképpen a felek által előterjesztett bármiféle erre vonatkozó állítás vagy bizonyíték hiányában az EUIPO-t – e felperes álláspontjával szemben – nem terheli kötelezettség a tekintetben, hogy hivatalból összegyűjtse az alkalmazandó nemzeti jogra vonatkozó információkat.

35 A felperes felszólalása alátámasztásául egy nem lajstromozott védjegyként Bulgáriában, a Cseh Köztársaságban, Magyarországon, Lengyelországban és Szlovákiában használt ábrás megjelölésre hivatkozott, és – amint az kitűnik a megtámadott határozat 7. pontjából – számos bizonyítékot benyújtott a nem lajstromozott védjegy használatára vonatkozólag. Mindazonáltal nem nyújtott be egyetlen bizonyítékot sem az alkalmazandó nemzeti jogszabályokkal kapcsolatban.

36 Ezért utasította el a felszólalási osztály a felszólalást, és emlékeztetett a felszólaló azon kötelezettségére, hogy nyújtsa be az EUIPO előtt azon nemzeti jogszabályok tartalmát alátámasztó bizonyítékokat, amelyek lehetővé teszik a számára, hogy az európai uniós védjegy lajstromozásával szemben felszólaljon.

37 Ami a cseh, magyar, lengyel és szlovák nem lajstromozott védjegyeken alapuló, a 207/2009 rendelet 8. cikkének (4) bekezdése értelmében vett jogokat illeti, meg kell állapítani, hogy a felperes az igazgatási eljárás során e tagállamok egyetlen nemzeti jogi rendelkezésére sem hivatkozott. A fellebbezési tanács tehát helytállóan állapította meg a megtámadott határozat 28–32. pontjában, hogy a felperes nem támasztotta alá ezen államok jogszabályainak tartalmát, és utasította el ezért az említett jogokon alapuló felszólalást.

38 Ezzel szemben, ami a bolgár nem lajstromozott védjegyen alapuló, a 207/2009 rendelet 8. cikkének (4) bekezdése értelmében vett korábbi jogot illeti, meg kell állapítani, hogy a felperes a 2013. augusztus 16-án a fellebbezési tanács előtt benyújtott fellebbezésének indokolásában a bolgár jog három rendelkezésére hivatkozott, köztük a védjegyekről és földrajzi jelzésekről szóló módosított törvény 12. cikkének (6) bekezdésére, amelynek értelmében a felszólalás alapját képezheti Bulgáriában a kereskedelmi forgalomban használt nem lajstromozott védjegy.

39 Annak értékelését megelőzően, hogy a felperes eleget tett-e a 2868/95 rendelet 19. szabálya (2) bekezdésének d) pontjából eredő, a bolgár jogszabályok tartalmának alátámasztására vonatkozó kötelezettségének, azt a kérdést kell megvizsgálni, hogy a fellebbezési tanács figyelembe vehette-e ezeket az első alkalommal előtte benyújtott bizonyítékokat.

A fellebbezési tanács azon lehetőségéről, hogy figyelembe vegye a nemzeti jogra vonatkozó, első alkalommal előtte benyújtott bizonyítékokat

40 Amint az a fenti 38. pontban megállapításra került, a felperes első alkalommal a fellebbezés indokolásában hivatkozott a bolgár jog három rendelkezésére, köztük a védjegyekről és földrajzi jelzésekről szóló törvény 12. cikkének (6) bekezdésére.

41 A felperes második jogalapjának keretében arra hivatkozik, hogy a fellebbezési tanács számára egyáltalán nem tilos, hogy figyelembe vegye az előtte hivatkozott, védjegyekről és földrajzi jelzésekről szóló törvény 12. cikkének (6) bekezdését. A felperes ezen álláspontját a fellebbezési tanács azon lehetőségére alapozza, hogy figyelembe veheti a késedelmesen előterjesztett tényeket és bizonyítékokat.

42 Az EUIPO arra hivatkozik, hogy a fellebbezési tanács csak akkor fogadhatja el a késedelmesen benyújtott bizonyítékokat, ha a kísérőkörülmények igazolhatják e bizonyítékok felperes részéről történő késedelmes előterjesztését. Márpedig a jelen ügyben nem állnak fenn olyan körülmények, amely akadályozhatták, hogy a felperes előterjessze az alkalmazandó nemzeti jogszabályokra vonatkozó bizonyítékait. Ehhez hasonlóan az a kérdés, hogy az EUIPO jogosult-e annak eldöntésére, hogy helye van-e a határidőn túl előterjesztett bizonyítékok figyelembevételének, csak olyan kiegészítő bizonyítékok esetében merül fel, amelyek kizárólag a határidőn belül előterjesztett bizonyítékok megerősítését vagy megvilágítását szolgálják.

43 A 207/2009 rendelet 76. cikkének (2) bekezdése akként rendelkezik, hogy az EUIPO figyelmen kívül hagyhatja azokat a tényeket vagy bizonyítékokat, amelyeket az érintett felek nem kellő időben hoztak fel vagy terjesztettek elő.

44 E tekintetben az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a 207/2009 rendelet 76. cikkének (2) bekezdéséből az következik, hogy főszabályként és eltérő rendelkezés hiányában a tények és bizonyítékok felek általi előterjesztése továbbra is lehetséges a határidők lejárta után, amelyekhez ezen előterjesztés a 207/2009 rendelet rendelkezéseinek alkalmazásában kötve van, továbbá, hogy az EUIPO számára egyáltalában nem tilos, hogy az ilyen késedelmesen, azaz a felszólalási osztály által megjelölt határidőn túl, és adott esetben első alkalommal a fellebbezési tanács előtt előadott vagy előterjesztett tényeket és bizonyítékokat figyelembe vegye (lásd: 2013. július 18-i New Yorker SHK Jeans kontra OHIM ítélet,

C-621/11 P, EU:C:2013:484, 30. pont; lásd továbbá: 2014. december 11-i Egy üvegben elhelyezett fűszál formája ítélet, T-235/12, EU:T:2014:1058, 44. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat.

45 Annak pontosításával ugyanis, hogy az EUIPO hasonló esetben úgy „dönt*het*”, hogy figyelmen kívül hagyja e bizonyítékokat, az említett rendelkezés kiterjedt mérlegelési jogkörrel ruházza fel az EUIPO-t annak – a határozatának e tekintetben történő indokolása mellett történő – eldöntése céljából, hogy azokat tekintetbe kell-e venni (2007. március 13-i OHIM kontra Kaul ítélet, C-29/05 P, EU:C:2007:162, 43. pont; 2013. július 18-i New Yorker SHK Jeans kontra OHIM ítélet, C-621/11 P, EU:C:2013:484, 23. pont).

46 Tény, hogy a 2868/95 rendelet 20. cikkének (1) bekezdése akként rendelkezik, hogy „[h]a a 19. szabály (1) bekezdésében említett határidő lejártáig a felszólaló nem bizonyítja a korábbi védjegyének vagy jogának meglétét, érvényességét és oltalmi hatályát, valamint a felszólalásra való jogosultságát, a felszólalást elutasítják mint megalapozatlant”.

47 Ugyanakkor, a 2868/95 rendelet 50. szabálya (1) bekezdésének harmadik albekezdése értelmében, amennyiben a fellebbezés a felszólalási osztály határozata ellen irányul, a fellebbezési tanács a fellebbezés vizsgálatát a felszólalási osztály által megállapított vagy megadott határidőn belül előterjesztett tényekre és bizonyítékokra korlátozza, kivéve ha úgy ítéli meg, hogy a további vagy kiegészítő tényeket és bizonyítékokat a 207/2009 rendelet 76. cikkének (2) bekezdésével összhangban figyelembe kell venni (lásd e tekintetben: 2013. október 3-i Rintisch kontra OHIM ítélet, C-120/12 P, EU:C:2013:638, 31. pont).

48 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság kimondta többek között azt, hogy a késedelmesen előterjesztett bizonyítékok figyelembevétele abban az esetben, ha az EUIPO-nak felszólalási eljárás keretében kell határozatot hoznia, különösen akkor igazolható, ha az EUIPO szerint egyrészről a késedelmesen előterjesztett bizonyítékok első ránézésre valós jelentőséggel bírnak az előtte folyamatban lévő felszólalási eljárás kimenetele szempontjából, másrészről pedig az eljárásnak azon szakaszával, amikor e késedelmes előterjesztésre sor kerül, és az azt övező körülményekkel e figyelembevétel nem ellentétes (2013. október 3-i Rintisch kontra OHIM ítélet, C-120/12 P, EU:C:2013:638, 38. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

49 A jelen ügyben a megtámadott határozat 22. pontjában a fellebbezési tanács megállapította, hogy a fellebbezés indokolásában szereplő, három bolgár jogi rendelkezésre történő hivatkozások késedelmes voltak, mivel a jogalapokat előírás szerint a felszólalási eljárás során kell megjelölni. A fellebbezési tanács szerint a kifogások alapjának meghatározása nem halasztható el az előtte folyó fellebbezés szakaszáig.

50 Márpedig a 2868/95 rendelet 19. szakaszának (1) bekezdésében az ugyanezen rendelet 19. cikke (2) bekezdésének d) pontjában előírt információk benyújtására biztosított határidő 2012. december 13-án lejárt.

51 Ami a 207/2009 rendelet 76. cikkének (2) bekezdését illeti, a fellebbezési tanács úgy ítélte meg a megtámadott határozat 25. pontjában, hogy az semmi esetre sem alkalmazható, mivel nem az említett rendelkezés értelmében vett „tényekről és bizonyítékokról” van szó.

52 E tekintetben, mindenekelőtt az EUIPO azon érvével kapcsolatban, amely szerint a fellebbezési tanács csak akkor fogadhatja el a korábbi védjegyek fennállására és terjedelmére vonatkozó, késedelmesen benyújtott bizonyítékokat, ha a késedelmet „kísérőkörülmények” igazolhatták, meg kell állapítani, hogy a Bíróság 2013. október 3-i Rintisch kontra OHIM ítéletében (C-120/12 P, EU:C:2013:638, 39. pont) ténylegesen kimondta, hogy az adott ügyben e fellebbezési tanácsnak e feltételek mellett megszorítóan kell gyakorolnia mérlegelési jogkörét, és csak akkor fogadhatja el ilyen bizonyítékok késedelmes előterjesztését, ha az azt övező körülmények alkalmasak a fellebbező azon késedelmének igazolására, amely a bizonyíték rá háruló kezelése során áll elő. A Bíróság a fellebbezési tanács mérlegelési jogköre

megszorító alkalmazása kritériumaként kiemelte, hogy a felperesnek már a felszólalás benyújtását megelőzően ismernie kellett az annak alátámasztásául benyújtandó pontos dokumentumokat, mivel azokat a végrehajtási rendelet 19. cikke (2) bekezdése a) pontjának ii. alpontja pontosan és kimerítően felsorolja.

53 Márpedig a jelen ügyben, ellentétben a 2868/95 rendelet 19. szabálya (2) bekezdése a) pontjának ii. alpontjával, ugyanezen rendelet 19. szabálya (2) bekezdésének d) pontja nem sorolja fel pontos és kimerítő módon azokat a dokumentumokat, amelyeket a 207/2009 rendelet 8. cikkének (4) bekezdésén alapuló felszólalás alátámasztásául be kell nyújtani. Ezen utóbbi rendelkezés ugyanis csupán a 207/2009 rendelet 8. cikkének (4) bekezdése értelmében vett korábbi jog megszerzésére, folyamatos fennállására és oltalmi hatályára vonatkozó bizonyíték benyújtásának kötelezettségéről tesz említést.

54 Ehhez hasonló módon, amint az kitűnik az ügyiratokból, az EUIPO 2012. augusztus 1-jei levelének melléklete, amelyben többek között az áll, hogy a korábbi jogok fennállása bizonyításának határideje 2012. december 13-án lejárt, annak a pontosítására szorítkozott, hogy a 207/2009 rendelet 8. cikkének (4) bekezdésén alapuló felszólalás esetében bizonyítani kell a nemzeti jog tartalmát.

55 Tehát, ellentétben a 2013. október 3-i Rintisch kontra OHIM ítéletben (C-120/12 P, EU:C:2013:638, 39. pont) hivatkozott ténybeli körülményekkel, a jelen ügyben a felperesnek nem kellett ismernie a felszólalása alátámasztásául benyújtandó pontos dokumentumokat.

56 Ennélfogva meg kell állapítani, hogy a 2013. október 3-i Rintisch kontra OHIM ítéletben (C-120/12 P, EU:C:2013:638) kifejtett feltételek a jelen ügyre nem alkalmazhatók, és a fellebbezési tanácsnak nem kellett megszorító módon gyakorolnia azon, a 207/2009 rendelet 76. cikkének (2) bekezdésében kimondott lehetőségre vonatkozó mérlegelési jogkörét, hogy figyelembe vegye a késedelmesen benyújtott tényeket és bizonyítékokat.

57 Továbbá, ami az EUIPO azon érvét illeti, amely szerint a határidőn túl előterjesztett tények és bizonyítékok tekintetbevételének kérdése csak a határidőn belül benyújtott bizonyítékok megerősítését vagy megvilágítását célzó kiegészítő bizonyítékok esetén merül fel, meg kell állapítani, hogy a felperes által a fellebbezési tanács előtti fellebbezés indokolásában benyújtott három bolgár jogszabályi rendelkezésre történő hivatkozások semmiképpen nem tekinthetők teljességgel új bizonyítékoknak, és azokat úgy kell tekinteni, mint amelyek a nem lajstromozott bolgár védjegy megszerzésére, folyamatos fennállására és oltalmi hatályára vonatkoznak. Amint az a fenti 35. pontban megállapítást nyert, a nem lajstromozott korábbi védjegy oltalmának fennállására, érvényességére és hatályára vonatkozó egyes bizonyítékokat a felszólalási osztály előtti eljárás során nyújtották be (lásd a megtámadott határozat 7. pontját).

58 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a 2868/95 rendelet 19. szabálya (2) bekezdésének d) pontja nem sorolja fel pontos és kimerítő módon a 207/2009 rendelet 8. cikkének (4) bekezdése értelmében vett korábbi jogok fennállására, érvényességére és oltalmi hatályára vonatkozó bizonyítékokat, amelyeket az e jogra hivatkozó felszólalónak be kell nyújtania az EUIPO-hoz. Ennélfogva a vonatkozó nemzeti szabályozás tekinthető a 207/2009 rendelet 8. cikkének (4) bekezdése értelmében vett korábbi jogok megszerzésére, folyamatos fennállására és oltalmi hatályára vonatkozó egyik bizonyítéknak.

59 Végül, amint az a megtámadott határozatból kitűnik, a fellebbezési tanács egyáltalán nem gyakorolta mérlegelési jogkörét, még megszorító módon sem. A fellebbezési tanács annak kijelentésére szorítkozott, hogy a bolgár nemzeti rendelkezésekre történő hivatkozások megkésettek, és a kifogások alapjának meghatározása nem halasztható el a fellebbezés szakaszáig.

60 A fellebbezési tanácsnak a megtámadott határozat 25. pontjában kifejtett és az EUIPO által a Törvényszék előtt támogatott álláspontjával kapcsolatban, miszerint a bolgár jogszabályi rendelkezéseknek a felperes által, forrásuk pontos megjelölése, a hivatalos szöveg idézése és az e normák fennállására vonatkozó bizonyítékok benyújtása nélkül történő idézése nem tekinthető a

207/2009 rendelet 76. cikkének (2) bekezdése értelmében vett ténynek és bizonyítéknak, meg kell állapítani, hogy ezen – egyébiránt nem is alátámasztott – álláspont, nyilvánvalóan téves. A 207/2009 rendelet 76. cikkének (2) bekezdése ugyanis lehetővé teszi az EUIPO számára, hogy figyelmen kívül hagyja azokat a tényeket vagy bizonyítékokat, amelyeket az érintett felek nem kellő időben hoztak fel vagy terjesztettek elő. Márpedig a bolgár jogszabályi rendelkezésekre történő hivatkozás vitathatatlanul ezen, a felperes által a fellebbezési tanács előtt hivatkozott rendelkezés hatálya alá tartozik. A fellebbezési tanácsnak, még azt feltételezve is, hogy ez a hivatkozás nem elégséges a felperes nemzeti jogszabályok alátámasztására vonatkozó kötelezettségének teljesítéséhez, gyakorolnia kellett volna mérlegelési jogkörét.

61 A fentiek összességéből az következik, hogy a jelen ügyben a fellebbezési tanács a megtámadott határozat 22. pontjában, mérlegelési jogkörének gyakorlása nélkül, nem juthatott érvényesen arra a következtetésre, amely szerint a három nemzeti jogi rendelkezésre történő hivatkozás késedelmes volt. A fellebbezési tanács tehát tévesen nem gyakorolta azon mérlegelési jogkörét, amellyel pedig fel volt ruházva, és tévesen igazolta az előtte benyújtott, bolgár jogra történő hivatkozások figyelembevételének megtagadását. Ezzel a fellebbezési tanács megsértette a 207/2009 rendelet 76. cikkének (2) bekezdését, valamint a 2868/95 rendelet 50. szabálya (1) bekezdésének harmadik albekezdését.

Arról a kérdésről, hogy a felperes teljesítette-e a 2868/95 rendelet 19. szabálya (2) bekezdésének d) pontja értelmében fennálló, a nemzeti jogi rendelkezések bemutatására vonatkozó kötelezettségét.

62 A felperes arra hivatkozik, hogy a megtámadott határozatból hiányoznak azok az indokok, amelyek alapján megállapítható lenne, hogy a 207/2009 rendelet 8. cikkének (4) bekezdése miért nem alkalmazható a bejelentett védjeggyel szemben annak ellenére, hogy a felperes benyújtotta az, egy azonos megjelölés használatára vonatkozó bizonyítékokat, és a védjegyekről és földrajzi jelzésekről szóló törvény 12. cikkének (6) bekezdésére hivatkozott.

63 Álláspontja szerint a fellebbezési tanács tévesen vélte úgy, hogy a felperes által hivatkozott nemzeti rendelkezés, azaz a védjegyekről és földrajzi jelzésekről szóló törvény 12. cikkének (6) bekezdése, a közismert védjegyekre alkalmazandó, és a 207/2009 rendelet 8. cikkének (5) bekezdéséhez kapcsolódik.

64 A fellebbezési tanács hivatalból vizsgálva a nemzeti jogot, téves következtetéseket vonhatott le annak tartalmára vonatkozóan, megsértve ezzel a tények hivatalból történő megállapítására és a tagállamok nemzeti jogának szigorú alkalmazására vonatkozó, a 207/2009 rendelet 76. cikkének (1) bekezdése és a Bíróság ítélkezési gyakorlata által kimondott elvet.

65 Az EUIPO úgy véli, hogy a fellebbezési tanács helytállóan helyezte a hangsúlyt a 2868/95 rendelet 19. szabályában előírt azon kötelezettség megsértésére, amelynek értelmében, ha a felszólalás alapja a rendelet 8. cikkének (4) bekezdése szerinti korábbi jog, a felszólalónak bizonyítania kell az illető jog megszerzését, folyamatos fennállását és oltalmi hatályát. E kötelezettség megsértése azzal jár, hogy a 2868/95 rendelet 20. szabályának (1) bekezdése értelmében a felszólalást elutasítják mint megalapozatlant.

66 Az EUIPO, a fellebbezési tanácshoz hasonlóan, felrója, hogy a felperes a pontos forrás megjelölése vagy a bolgár hivatalos szöveg idézése nélkül hivatkozott a jogi normákra, és nem nyújtotta be a *Darzhaven vestnik* (bolgár hivatalos lap), hivatalos jogi közlönyök, kommentárok vagy a nemzeti ítélkezési gyakorlat kivonatait.

67 Amint az a fenti 38. pontban megállapítást nyert, a felperes a fellebbezési tanács elé terjesztett fellebbezésének indokolásában többek között a védjegyekről és földrajzi jelzésekről szóló módosított törvény 12. cikkének (6) bekezdését idézte. Ez az idézet tartalmaz a *Darzhaven vestnikre*, valamint e rendelkezés hatálybalépésének időpontjára, azaz 2011. október 3-ára vonatkozó hivatkozást. Az említett rendelkezésből az következik, hogy a Bolgár Köztársaság területén kereskedelmi forgalomban

használt nem lajstromozott védjegy jogosultja által benyújtott felszólalás esetén nem lajstromozható az a védjegy, amelynek lajstromozását a nem lajstromozott védjegy kereskedelmi forgalomban történő használatát követően kérték.

68 A fenti 67. pontban említett információval kapcsolatban emlékeztetni kell arra, hogy a fellebbezési tanács úgy ítélte meg, hogy a felperes kizárólag a védjegyekről és földrajzi jelzésekről szóló törvény 12. cikke (1) bekezdésének szövegét idézte, anélkül, hogy benyújtotta volna az eredeti bolgár változatot, vagy bizonyította volna, hogy az említett szöveg hivatalos és hiteles forrásból származik, és hogy e rendelkezésnek csak a közelmúltban kellett hatályba lépnie. A fellebbezési tanács, az EUIPO iránymutatások mellékletét képező táblázatra (lásd a fenti 12. pontot) hivatkozva megállapította, hogy a nem lajstromozott védjegyek csak azzal a feltétellel élveznek oltalmat Bulgáriában, hogy közismertek, és a jelen ügyben a felperes sosem hivatkozott a korábbi védjegy közismertségére.

69 Először is, meg kell állapítani, hogy sem a 207/2009 és a 2868/95 rendelet, sem pedig az ítélkezési gyakorlat nem határozza meg, hogy a nemzeti jogszabályok tartalmát milyen módon kell bizonyítani. Ennélfogva a fellebbezési tanács nem követelheti meg, hogy a felperes benyújtsa a *Darzhaven vestnik* kivonatát vagy a hivatalos bolgár szöveget, különösen ha az EUIPO előtti eljárás nyelve az angol.

70 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy a felperestől megkövetelt nemzeti jogi rendelkezéseknek lehetővé kell tenniük az EUIPO számára az alkalmazandó jog helyes és egyértelmű meghatározását. Az alkalmazandó jogszabályokra vonatkozó ezen információknak az EUIPO számára e jogszabályok tartalmának és az oltalom megszerzési feltételének és hatályának megértését és alkalmazását, a kérelmező számára pedig védelemhez való jogának gyakorlását kell lehetővé tenniük. Márpedig e célok eléréséhez nem elengedhetetlen, hogy hivatalos forrásból származzon a jogszabályi szöveg.

71 Másodszor meg kell állapítani, hogy a fellebbezési tanács a megtámadott határozat 6. pontjában a felperes által említett rendelkezést tévesen azonosította a védjegyekről és földrajzi jelzésekről szóló törvény 12. cikkének (1) bekezdésével. Amint az a fellebbezési tanács előtti fellebbezés indokolásából kitűnik, a felperes e törvény 12. cikkének (6) bekezdését azzal a pontosítással idézte, hogy a védjegy lajstromozásával szembeni felszólalás egy „másik” lehetőségről van szó, mint amely az említett törvény 12. cikkének (1) bekezdésében szerepel.

72 Harmadsorban a fellebbezési tanács a megtámadott határozat 8. pontjában ugyancsak tévesen vélte úgy, hogy a felperes, egy 2014. március 25-i közlésben alapozta álláspontját első alkalommal a védjegyekről és földrajzi jelzésekről szóló törvény 12. cikkének (6) bekezdésére.

73 Amint az a fenti 38. pontban már megállapítást nyert, a felperes a fent hivatkozott rendelkezésre hivatkozott a fellebbezési tanács előtt benyújtott 2013. augusztus 16-i fellebbezésének indokolásában.

74 Továbbá, amint az kitűnik az ügyiratokból és különösen a megtámadott határozat 24. pontjából, a kiegészítő közlés dátuma 2014. április 16., és nem március 25.

75 Negyedsorban meg kell jegyezni, hogy a fellebbezési tanács a megtámadott határozat 23. pontjában a felperes által előtte benyújtott bizonyítékok fényében és kizárólag az EUIPO iránymutatások mellékletét képező nemzeti jogi táblázatra való hivatkozással nem juthatott arra a következtetésre, hogy a nem lajstromozott védjegyek kizárólag abban az esetben állnak oltalom alatt Bulgáriában, ha közismertségnek örvendenek. A védjegyekről és földrajzi jelzésekről szóló törvény 12. cikkének (6) bekezdése ugyanis, amint azt a felperes benyújtotta, nem tesz említést a nem lajstromozott védjegy közismertségéről mint annak feltételéről, hogy egy ilyen védjegy jogosultja felszólalhasson egy új védjegy lajstromozásával szemben. Ezen utóbbi kérdést a fellebbezési tanács egyébiránt nem vizsgálta.

76 Továbbá, jóllehet az EUIPO beadványaiban azt állítja, hogy az iránymutatásainak mellékletét képező táblázat nem tekinthető „jogforrásnak”, és nem feltétlenül naprakész, a fellebbezési tanács az említett táblázatra hivatkozott annak alátámasztásául, hogy a nem lajstromozott védjegyek kizárólag akkor

állnak oltalom alatt Bulgáriában, ha közismertek. E megállapítást annak ellenére tette, hogy, amint azt maga megjegyzi a megtámadott határozat 23. pontjában, a felperes által hivatkozott rendelkezés csak a közelmúltban lépett hatályba.

77 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az EUIPO illetékes fórumait illetően a Bíróság kimondta, hogy e fórumok feladata, hogy a kérelmező által hivatkozott nemzeti jog tartalmának megállapítása érdekében értékeljék a kérelmező által előterjesztett bizonyítékok bizonyító erejét és hatályát (lásd ebben az értelemben: 2014. március 27-i OHIM kontra National Lottery Commission ítélet, C-530/12 P, EU:C:2014:186, 35. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

78 Mivel a nemzeti jog alkalmazása valamely megfelelően lajstromozott európai uniós védjegyre vonatkozó érvénytelenségi ok fennállásának megállapítását eredményezheti, szükségesnek tűnik, hogy az EUIPO és a Törvényszék – azt megelőzően, hogy helyt adnának az ilyen védjeggyel szemben benyújtott felszólalásnak – megvizsgálhassák a kérelmező által az e nemzeti jog tartalmára vonatkozóan a kérelmezőt terhelő bizonyításfelvételre tekintettel előterjesztett bizonyítékok relevanciáját (lásd ebben az értelemben: 2014. március 27-i OHIM kontra National Lottery Commission ítélet, C-530/12 P, EU:C:2014:186, 41. pont).

79 Következésképpen olyan körülmények között, amikor az EUIPO-nak figyelembe kell vennie többek között annak a tagállamnak a nemzeti jogát, amelyben a törlési iránti kérelmet megalapozó korábbi védjegy oltalomban részesül, hivatalból kell tájékozódnia – az erre általa megfelelőnek tartott módon – az érintett tagállam nemzeti jogáról, amennyiben az erre vonatkozó információk szükségesek a hivatkozott törlési ok alkalmazási feltételeinek, különösen pedig az előadott tények valóságtartalmának vagy a benyújtott okiratok bizonyító erejének a megítéléséhez (lásd ebben az értelemben: 2014. március 27-i OHIM kontra National Lottery Commission ítélet, C-530/12 P, EU:C:2014:186, 45. pont). Ez a kötelezettség, miszerint hivatalból kell tájékozódnia a nemzeti jogról, adott esetben olyankor terheli az EUIPO-t, amikor már rendelkezik a nemzeti jogra vonatkozó adatokkal, akár annak tartalmára vonatkozó állítások, akár a vita során előterjesztett azon iratok formájában, amelyeknek bizonyító erőt tulajdonítottak (2013. március 20-i El Corte Inglés kontra OHIM – Chez Gerard [CLUB GOURMET] ítélet, T-571/11, EU:T:2013:145, 41. pont).

80 Márpedig a jelen ügyben a fellebbezési tanács nem csak hogy elmulasztotta a felperes által a nemzeti jogra vonatkozóan benyújtott információk relevanciájának vizsgálatát, de azokat egyetlen és a jelen ügyben pontatlannak bizonyuló információs forrásra hivatkozva, el is vetette.

81 Noha a fellebbezési tanács kételyeket táplált a felperes által hivatkozott védjegyekről és földrajzi jelzésekről szóló törvény 12. cikke (6) bekezdésének hiteles másolatát, alkalmazhatóságát vagy értelmezését illetően, gyakorolnia kellett volna vizsgálati jogkörét.

82 Ilyen körülmények között az EUIPO-nak, a fenti 79. pontban idézett ítélkezési gyakorlatra figyelemmel, az alkalmazandó nemzeti jogról való tájékozódás céljából az ellenőrzésre vonatkozó hatásköre keretében a rendelkezésére bocsátott valamennyi eszközt használnia kellett volna, és alaposabb kutatást kellett volna folytatnia a hivatkozott nemzeti jogszabályi rendelkezések tartalmára és hatályára vonatkozóan, a felperes által hivatkozott érvekre figyelemmel, akár hivatalból, akár felszólítva a felperest állításainak alátámasztására a Bíróság elé terjesztett bolgár nemzeti jogot illetően (lásd ebben az értelemben: 2015. október 28-i Маска ítélet, T-96/13, EU:T:2015:813, 35. pont).

83 A fentiek összességének fényében meg kell állapítani, hogy a fellebbezési tanács nem vethette volna el a megtámadott határozat 23. pontjában említett okoknál fogva és vizsgálati jogkörének gyakorlását mellőzve a felperes fellebbezésének indokolásában szereplő, a védjegyekről és földrajzi jelzésekről szóló törvény 12. cikkének (6) bekezdésére történő hivatkozást.

84 Következésképpen a jelen keresetnek helyt kell adni és a megtámadott határozatot hatályon kívül kell helyezni, anélkül, hogy a felperes által hivatkozott többi kifogás vizsgálata szükséges lenne.

A költségekről

85 A Törvényszék eljárási szabályzata 134. cikkének (1) bekezdése alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte.

86 Mivel az EUIPO és a beavatkozó pervesztes lett, a felperes kérelmének megfelelően kötelezni kell őket saját költségeiken felül a felperes részéről felmerült költségek viselésére.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (negyedik tanács)

a következőképpen határozott:

1) A Törvényszék hatályon kívül helyezi Európai Unió Szellemi Tulajdoni Hivatala (EUIPO) negyedik fellebbezési tanácsának 2014. június 2-i határozatát (R 1587/2013-4. sz. ügy).

2) Az EUIPO és Kosta Iliev maguk viselik saját költségeiket, valamint a Group OOD részéről felmerült költségeket.

Prek Labucka Kreuschitz

Kihirdetve Luxembourgban, a 2016. június 29-i nyilvános ülésen.

Aláírások